

Quim Monzó: *L'udol del griso al caire de les clavegueres*

Text publicat a la revista *Canigó*, núm. 512 (30 de juliol de 1977)

Magdalena Maurici i Frades

No estranyarà gens al lector habitual de la pàgina d'en Quim Monzó, em refereixo en aquests moments a la seva ironia, trobar que el premi "Prudenci Bertrana", 1976 ("L'udol del griso al caire de les clavegueres") no és realment una novel·la. No voldria ací avorrir el lector amb definicions de teòrics literaris sobre el que és novel·la però el que és cert és que en Monzó s'allunya en tot moment del que podríem considerar novel·la. Ni hi ha història, ni hi ha personatges ficticis. Es l'autor qui protagonitza l'obra. Millor dit, són les vivències de l'autor les que protagonitzen la novel·la.

Un món de records s'actualitza constantment, però dins d'una forma més pròpia de cançó, que d'escrit literari. I això és l'obra. Quim Monzó, una balada. Una balada on s'exposen uns fets ja viscuts potser per molts dels qui llegeixen aquesta novel·la diríem tòpics. Les escapades d'un adolescent a una cinema de barri; els anhels, la incomprensió d'uns pares de postguerra. L'intent d'alliberament en anar a Londres, les vivències d'un rentaplats en un món nou. El voler autorealitzar-se, el desig de conèixer, de sortir del medi diari, quotidià, les experiències viscudes arrel de tot això...

Fets viscuts per tants altres.. fets que són representatius d'una generació

"i pensares pensàrem que formàvem part d'una generació nova, que érem la generació definitiva, la que arribaria a l'alliberament, la que sabia fer del món un lloc on viure, tan carregats d'esperances altruistes, desitjant un paradís sense hipocresies, sense falsedats, lluny de les vulgars mentides del cada dia, de l'anar fent, buides carcanades de les oficines on es treballa a preu fet, on et paguen la mort quotidiana (frases)". (pàg. 124).

I al costat de la balada d'en Monzó, les lletres de les cançons de molts qui rebutgen aquest món, com si abonessin tot el que diu l'autor.

El maig del 68 francès corona tot aquest desig d'alliberament, de renovació, de revolució, però els mateixos fets acaben amb aquesta il·lusió. La balada ha acabat.